

ÜÇ BÜYÜK NİMET

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 26.01.2014 tarihli Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim;

Yaşadığımız çağın düşüncelerimizden kılık kıyafetimize kadar en tabii ihtiyaçlarımızdan sıradan zevklerimiz kadar hayatımızı, duygularımızı kendi çağına göre yönlendirdiği; bir nebze insan olarak irademizle yaşamakta zorluk çektiğimiz bir gerçektir. Ne giyeceğimizi belirleyen bir kültür var. Hangi evin, hangi odanın benim için daha zevkli olacağını, ben nerede daha çok rahat edeceğimi de artık danışmanlarıma sorarak yaşamaya başlayacağım. Bu çağda en çok ipotek altına alınan, insanın en çok kendisine ait olduğu halde başkaları tarafından hükmedilen şeyi irademizdir diyebilirim. Belki de bir gün böyle devam ederse insanlar kış gelmediği halde "kalın giyinmek zorundasın" diye bir haber duyarlarsa terliyor, bunalıyor oldukları halde kalın giyinecekler. Çünkü kalın giyinmekle ilgili sosyal medyada bir haber çıktıysa artık kalın giyinmek gerekiyor. Kış günü kar yağarken bile "atletle dolaşmak gerekir, öyleymiş uygun olan, toplum bilimciler böyle uygun görmüş" dense belki de artık kış günü de atletle dolaşmayı medeni olmak, sosyal olmak, çağın gereklerine uymak gibi kılıflarla yorumlamaya kalkacağız.

Değerli Kardeşlerim;

İnsanız, insan mükerrerdir, saygındır. Elbette Müslüman insan olarak da biz insanlığımızın üstünde insanlık vasfımızın altın tacı olan bir kavram taşıyoruz. Müslüman'ız. Madem Müslüman insanız bizim hayatımızın değerlileri, ikinci sınıfları, üçüncü sınıfları Müslümanlığımız tarafımızdan belirlenmelidir. Bizim için en gerekli olan şeyi dinimiz belirlediği için biz Müslüman'ız. Bilhassa liberalist anlayışın hüküm sürdüğü dünya hayatımızda mesela; bir pastanede üç arkadaşın oturup işte pastane ihtiyaçlarından bir şey yiyip içmeleri elbette haram değildir. Ama çocukları olan bir Müslüman'ın pastaneden bir şey yiyebilmesinin ona helal olması için çocuklarının temel ihtiyacından artırdığı bir şeyden pastanede yiyor olması lazım. Bunu gıdanın dışında mesela; bir telefon cihazını kullanırken de ölçü olarak önümüze koyabiliriz. Bir telefon cihazının çok fonksiyonel olması, işte filan filan becerileri ortaya koyabilmesi bir insan olarak benim o telefona muhakkak sahip olmamı gerektirmez. Ben telefonu mesela; telefon örneği vereceksek ihtiyaçlarımla, o ihtiyaçlarım onun karşılması arasında bir denge üzerinden satın alıp kullanmalıyım.

Binlerce işçi çalıştıran bir fabrikatörün telefonu ile onun fabrikasında işçi olarak çalışan askeri ücretli bir insanın telefonu aynı marka, aynı fiyatta ise bu dünyada alabora olmuş bir anlayış var demektir. İnsanları ihtiyaçlarına göre değil, güdülmelerine göre yaşıyorlar demektir. Benim ihtiyacım olan şeyden çok benim nasıl yönlendirildiğim öne çıkmış demektir.

Aziz Kardeşlerim;

Müsaadenizle bunu, bu insanlık değildir diye yorumlayacağım. Çünkü koyun, çobanın zevkine göre otlamak zorundadır. İradesi yoktur, hesabı kitabı yoktur. Kasaba gitmek için yaratılmıştır. Koyunlar, kasaba gitmek için yaratıldıklarından onları kasaba pazarlayacak olan çobanın iradesine cevap vermek zorundadırlar. İnsan ise, Müslüman insan ise cennete gitmek için yaratılmış ve yaşamaktadır. Cennete gitmeye layık olduğu belli olsun diye de Allah ona irade vermiştir. Elinden gözünden daha değerlisi; iradesidir, aklıdır. Bir insanın veya insanlar topluluğunun ne zaman

üşüyeceğine bile başkalarının karar vermesi insanlık adına bir kayıptır. İşçilerle işçilere işverenin aynı telefonu kullanması; aynı su, elektrik, gaz masrafını ay sonu ödemeleri her şeyin doğru gitmediğini göstermektedir. Teknoloji insana hizmet etsin diye yaratıldığı halde insan teknolojiye hizmet ettiği zaman dereler yukarı doğru akıyor demektir. Bütün dünyada böyle bir yaygın hastalık bulunabilir. Dünya servetini elinde bulunduranlar böyle bir piyasa kurmuş olabilirler. Ama biz mü'miniz. Elhamdülillah Müslüman'ız. Rabb'imizden başka irademizi kayıtsız şartsız teslim edebileceğimiz bir kimsemiz olmamalıdır. Müslümanlık bunu gerektiriyor. Bugün yirmi dört saati üç farklı işte çalışarak geçirecek olsa bile, senelerce ödeyemeyeceği borca imza atan insanlar, bu insanların yoğunluklu bulunduğu toplumlar bu sözünü ettiğim aybın ortasında yaşamaktadırlar. İmza atarken iradesi yerinde olmayan insan için bu sözü söylemekte sakınca görmüyoruz. Biz mü'miniz, Müslüman'ız, irademiz cennet şartlarına göre ayarlanmış olmalıdır. Dünya şartlarıyla sınırlı irade kullanamayız. Bir irade eğer sadece dünya şartlarına göre çalışıyorsa cennet de planın öbür ucunda yoksa buna insan iradesi değil, insan iradesinin kullanılması diyebiliriz.

Değerli Kardeşlerim;

Bugün yaşadığımız toplumda mesela; bir ev ihtiyacının ne olması gerektiğini, hangi düzeydeki ev ihtiyacın için "benim eve ihtiyacım var" demek gerektiğini bir kere daha düşünmemiz gerekiyor. Fakir kim, zengin kim, hasta kim, sağlıklı kim, kim darda, kim bollukta, kim belalı bir hayat yaşıyor, kim nimetler içinde yüzüyor? Bunu yeniden düşünmek zorundayız. Çünkü bir eli yağda, bir eli balda dedikleri gibi keyfinde yerinde, huzurlu bir hayat yaşayan insan bile bir arkadaşıyla bir araya geldiğinde: "her şey çok kötü, durum çok kötü, berbat, battık" diyor. Hastanelerde sürünmek durumunda olan bir zavallı da aynı sözü kullanıyor. Ne hastanın hastalığı ölçü olmuş ne de ömründe hastaneye gitmemiş insan "niye kanser korkusundan sen uyuyamıyorsun" sorusuna cevap verebiliyor. Nimetlerle nimetleri anlayış kapasitemiz arasında bir uyumsuzluk var. Bu sebeple biz bugün, Ümmeti Muhammed olarak yarın Rabb'imizin huzurunda nimetlere nankörlük etmiş insan olarak hesaba çekilmemek için elimizdeki nimetleri ve o nimetlerin neresinde bulunduğumuzu bir kere daha düşünmek zorundayız.

Fakirlik kavramı bu çağa göre anlam değiştirmiş olabilir. Elli sene önce ekmek karnesi için sıraya giren insana fakir deniyordu, şimdi pasta bulamadığı için bir insan fakir sayılıyor olabilir. Ama insan yine bir dilim ekmek için yaratılmış bir insandır. Kavramları biz değiştirdik. Fakirliğin yerini biz değiştirdik. Bu hususta Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin hepimizin evlerinin en temel kurallarından birini olacak, iş yerimizin temel ölçülerinden biri olacak muhteşem bir ifadesini burada bir mü'min olarak "anladık ya Resûlullah, bu böyledir" diyeceğimiz şekilde dile getirmek istiyorum: Buhari'nin rivayet ettiği bir hadiste buyuruyor ki: "Ey insanlar! Allah'tan bela istemeyin, afiyet isteyin! Afiyet isteyin!"

Amcası Abbas radiyallahu anh bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bana bir nasihat eder misin diye ricada bulunduğu anda ona: "Amca Allah'tan afiyet iste." Diye cevap verdiğini ama bir zaman sonra tekrar aleyhisselatu vesselam Efendimiz'in huzuruna çıkıp: " bana nasihat etmeyecek misin" diye tekrar ricada bulunduğunu onun da: "amca Allah'tan afiyet iste" dediğini aradan birkaç gün geçtikten sonra yine karşısına çıkıp: "bana şu dünyanın ve ahiretin en güzel şeyi nedir söyle onu Allah'tan isteyeyim" dediğini bunun üzerine de sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in amcasına yaklaşıp: "Amca! Bak amca! Resûlullah'ın amcasının, şu dünyada bir mü'minin Allah'tan isteyeceği en büyük şey afiyettir bunu unutma!" demiş.

Aziz Kardeşlerim;

Bizim sözlüğümüzde afiyet; birisinin yemek ikramından sonra teşekkür edene “afiyet olsun” demekten ibaret olabilir. Ama afiyet; bir insanın din ve dünyasında dertsiz olması demektir. Peygamber amcası bile olsan, Abbas radiyallahu anh bile olsan, şu dünyada Peygamber amcası olarak meleklerin kanatlarında dolaşacak olsan bunun aritmetik ölçüsü afiyet üzere olup olmamandır. Akşam yatağına rahat girebiliyor musun, uyuyabiliyor musun sana dünya verilmiş demektir. Yediğin yemeği tuvalette dışarı atabiliyor musun sen dünyanın sahibisin. Başını okşayacağın çocuğun var mı, sana koca bir servet vermiş Allah. Beraber hal hatır soracağın bir arkadaş grubun, mü’min dostların var mı? Sen, Mekke ordusu gibi büyük bir nimet içindesin. Bir mü’minin Allah’tan ne istemesi gerektiğini öğretiyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Dikkat edersiniz “bana dünyanın en güzel şeyi nedir, ahiret için ne istemeliyim Allah’tan, bunu söyle” diyen amcasına onun amcalık vasfını da öne çıkararak: “Amca! Amca! Resûlullah’ın amcasının, Allah’tan afiyet iste bundan daha iyi bir şey alamazsın bu dünyada.” Demiştir. Bir insanın bedeni, malı, çocukları, dini konusunda dertsiz olması Allah’ın o insana ihsan edebileceği en büyük nimetlere sahip olması demektir. Bizi anket kuruluşları veya sosyal kurumlar huzursuzluk açısından etkileyebiliyorsa eğer afiyet içinde olmamıza rağmen ağrımadığı halde başımız baş ağrısı iddiasında, streste bulunuyorsak şu dünya hayatının aslını ve orijinalini bize öğretmek için gelmiş bulunan Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizi tanıyamadığımızdandır bu. O, acılardan bile lezzet çıkarmayı bize öğretmek için geldiği halde biz acısızlıktan acı çeker hale geldik.

Şimdi Aziz Kardeşlerim;

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz, Tirmizi’nin rivayet ettiği bir hadisi şerifinde bize üç nimet sayıyor ve böylece bu hayatın en değerli üç unsurunu önümüze koyuyor. Müslüman olarak, “Muhammedu’r-Resûlullah” deyip O’na iman etmemiz, nasıl namaz kılacağımızı O’ndan öğrendiğimiz gibi nasıl huzurlu yaşayacağımızı da O’ndan öğrenmemizi gerektiriyor ya şimdi bize sayacağı bu üç nimet herhangi birimizi akşam yatağa girdiğinde, sabah kalkıp iş için evden çıktığında “nasılsın” sorusuna ne cevap vermesi gerektiğini de gösteriyor.

Ben üşümüyorsam birilerinin hava soğuktur demesiyle soğuk olmamalı. Ben terlemedikçe hava sıcaktır sözü beni etkilememeli. Ama benim göz ayarlarım, zevk ayarlarım, istek ayarlarım, liberalist, kapitalist anlayışa göre başkaları tarafından, toplum mühendislerinde ayarlanıyorsa ben o zaman Karun kadar servetin içinde bile yokluk-kıtlıktan söz edebilirim. Üç günlük olduğuna iman ettiğim dünyayı sonuna kadar yaşayacak tamah taşıyorsam ben, beni doyuracak fırın yapılamaz ki bu dünyada. Toprağın altı da var ve orada daha uzun kalınacak diye imanın köklü değilse toprağın üstündeki en yüksek binanın sahibi bile olsam, bulutlara elimi değdirsem ben rahat etmem o zaman.

“Ben ve Allah! Ben ve Rabb’im” demedikçe bir Müslüman kadın veya erkek, “ben varım bir de Rabbim var” demedikçe, “yok, komşu da var, arkadaş da var, çevre de var onların da ne dediğini dikkate alayım” diye düşündükçe hiçbir insan huzurlu uyuyamaz. Böyle bir ağrıyı hiçbir ağrı kesici dindiremez.

Aziz Kardeşlerim;

Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Sizden kimin güvenle gireceği bir evi varsa, hastalığı olmayan bir bedeni varsa, bir günlük de yiyecek rızkı varsa o kendisini bütün dünyanın sahibi gibi bilmelidir.” Şu ifadeye tekrar dikkat etmenizi istiyorum: “Güvenli bir ev, hastalısız bir beden ve bir günlük yiyecek, bir günlük. Bu üç nimete sahip olan bütün dünyanın sahibidir.” Çünkü bütün dünya servetiyle, madenleriyle, forsuyla, debdebesiyle rahat uyuyabilmek için, tatlı bir nefes

alabilmek için, bir gün yemek yiyebilmek içindir. Bütün dünya senin olsa, evinde bekçilere rağmen korkuyorsan hayatın bir anlamı yok ki. Ucu bucağı yok ki nimetlerin.

Değerli Kardeşlerim;

Midelerimiz kapasitelidir; Üç kilo, beş kilodur. Beyinlerimiz kapasitesi yok denecek kadar büyüktür. Kapasiteli mideyi sınırsız bir şekilde doldurmak mümkün olmadığına göre bir günden fazlasını yiyip yiyemeyeceğini bilemeyeceğine göre bir Müslüman, sınırsızlaştırılmış hayallerin peşinde ömür tüketemez. Bizim sadece İstanbul’da Sünnî olduğunu bize öğreten dedelerimiz, babalarımız, hocalarımızın bulunduğu bir toplumda doğup büyüdüğümüz için Ehlisünnet olduğumuzu iddia etmemiz yeterli değildir. Sakal bıraktığımız da Ehlisünnet’ten olduğumuzu belgelemeye yetmeyebilir. Öğle namazının farzından önce dört rekât sünnet kıldığımız için de Ehlisünnet olduğumuzu belgeleyemeyebiliriz. Şu nimetler denizi olan bu dünyada nimetin asgarisi ve azamisi hakkında Resûlullah gibi düşündüğümüz zaman sünnet mantıklı Müslüman olmuş oluruz. Güvenle girip çocuklarıyla oturduğu bir evin, yara bere içerisinde olmayan bir beden ve dolabını açtığı bir gün yetecek kadar rızkın varsa: “verdin ya Rabbi, elhamdülillah iyiyim” dediğin zaman Medine’de aç kaldığı halde evine yiyecek götüremediği halde “sana şükrederim Allah’ım” diye Peygamber’in sünnetine uymuş olursun.

Dolabındaki dondurulmuş yiyecekler bile sana bir ay yeteceği halde, taşı sıkacak kadar güçlü yumruğun bulunduğu halde, çalan saate rağmen sabah namazına kalkamayacak kadar huzurlu yatak odaların bulunduğu halde hayatı berbat, çökmüş, gitmiş afetler dünyası olarak anlatırsan sen, melekler bunu böyle dinlerlerse, senelerdir evine zile çalıp giremeyen, senelerdir çocuklarının nerede olduğunu bile bilmeyecek kadar dar bir hayat yaşayan insanlar da “biz zordayız deseler” melekler kime inanacaklar?

Senin dondurulmuş yiyeceklerin bile onlara beş ay, altı ay yetecek kadar fakir ve sefalet içerisinde yaşayan insanların bulunduğu dünyada sen kıtlıktan, zorluktan, geçimsizlikten, her şeyin kötüye gittiğinden söz edersen bütün bu sözlerin yükseldiği göklerde bu ortalama nasıl bulunur acaba? Sözlerimiz kesinlikle boşa gitmiyor. Ulu orta konuştuk, söyledik gitti olmuyor. Söyledik, yazıldı, önümüze konacak oluyor. Her konuştuğumuz önümüze konacak. Kimimizin sağ eline konacak, kimimizin sol eline konacak ve bugünkü afet tellallıklarından şükürlerimize kadar her sözümüz önümüze konacak. “Demiştin, konuşmuşsun” olacak. Bize bu dosya sunulurken senelerdir çocuklarıyla aynı evde, bir odada yatmak nimetinden mahrum olan insanlar da geçim sıkıntısından dolayı şikâyet etmişlerdi, onların da dosyaları önüne konacak.

Ve şu dünyada üç gün üst üste sıcak bir çorba, sıcak bir yemek yemeden gitmiş olan Allah’ın en çok sevdiği kulu Muhammed aleyhisselam da orada olacak. Nimet çıldırmış nesillerle nimet diye kuru ekmeği bile görememiş nesiller yan yana, aynı kapıdan cennete girecekler. Ve Allah adaletle hükmedecek. Başımıza gelmiş bu afetin adını ihtiyacımızı, iştahımızı, arzumuzu bile başkalarına ayarlatma hastalığı olarak isimlendiriyorum. Neredeyse ne zaman acıkacağımı da başkaları karar verecek. Bir insana iradesini yok saymaktan daha büyük hakaret yapılabilir mi? Neredeyse artık “filan yiyeceği sevme o bu çağa uygun değil, öbür yiyeceği sev” diyecekler bizde hangi yiyeceği sevmemiz gerektiğini bile başkalarından öğreneceğiz.

Elbette bu sözlerim abartılı ve o kadar da değil, diye yorumlanıyordur sizce ama “Bu evi değiştirmek için yeni ev borcuna niye girdin?” sorusuna müminlerin verdiği cevap bundan başkası

değildir. “Eh bir değiştirelim dedik.” “Niye değiştirdin?” “Herkes değiştirdiği için.” “Herkes mi bu evde oturacak?” Yok, sen oturacaksın. İradelerimiz yüzde yüz bizim kontrolümüzde olmadığı zaman balkonumuzu bile ne zaman çıkacağımızı bize başkaları söylemeye kalkacaktır. Kimi sevmemiz gerektiğini zaten onlar belirleyecekler. Kanun çıkaracaklar: “řunu sev” diyecekler, seveceğiz. Kim dostumuz, kim dūřmanımız bunu da herhalde sosyal kuruluşlar belirleyecek o zaman? Bu, hayata müdahaledir.

Hayatı düz vadide değil, yokuşlarda yaşamaktır. Sırf bu yüzden elimizde hesabını vermekte çok zorlanacağımız onca büyük nimetler bulunduğu halde kendimizi hala nimet yoksunu kabul ediyoruz. Yanımızda oynayan, kayaları devirecek kadar güçlü çocukların “baba, anne” diye bağırdığını duya duya filancanın servetinden, bizim fakirliğimizden söz ediyoruz. Bize elmastan değerli çocuklar veren, torunlar veren, onlarla oturup neşelenmeyi lütfeden Allah’ın gözü önünde meleklerin her sözümüzü yazdığını bildiğimiz halde “yok canım bizim sülalenin durumu iyi değil” diyoruz. Senin sülalen bir nüfus müdürlüğünü dolduracak kadar çocuk sahibi. Yok, bir şey vermedi Allah. Çocuk, köy, mal ve bir miktar servet verdi. Bir şey vermedi ama. Bir de sıhhat, hiç doktor yüzü görmemiş. Ekmek taştan olsa dişleriyle kemirecek kadar sıhhati var ama Allah ona bir şey vermemiş. Sıhatten, evlattan ve akşam kapısını kapattığımız evden daha büyük nimet imanımız olabilir. Elhamdülillah imanımız var. Bu nimetlerde kimde ne kadar varsa kendini o kadar zengin bilmelidir ki hayata bir ağacın altında dinlenmek için bu dünyaya gelmiş insan gözüyle bakan Resûlullah’ın biricik Ümmet’i olsun sallallahu aleyhi ve sellem.

Sakalla veya kılık kıyafetle, öğle namazının sünnetini kılmakla elbette mübarek işler yapıyoruz. Ama kafalar liberal olduğu sürece, paranın hükümranlığına esir edilmiş kafaların sahibi olduğumuz sürece Enes bini Malik gibi, Aişe gibi, Ebu Bekir gibi, Ömer gibi mü’min olma yolunda çok geri kaldık demektir. Ev nimetini milyonlarca kere şükretmemiz gereken bir nimet olarak görmek zorundayız.

Yalnız kardeşlerim, yani evin tapusunu kastetmiyorum. Kirada da olsa, emanet de otursan geceyi sokakta geçirmemeni sağlayan ev nimettir. Eşine sarılabildiğin ve kimseden utanmanı gerektirmeyecek kapalılığı sağlayan ev dünya kadar değerlidir. “Dolabı açtığında bir gün sana ve çocuklarına yetecek kadar yiyeceği yeterli gör, ey mü’min!” Diyor sallallahu aleyhi ve sellem. Bir de gıdalarımızı dondurup senelerce sakladığımızı bilseydi Peygamber aleyhisselam efendimiz ne derdi bilemiyorum. O şükrü bize nasıl tarif ederdi acaba? İşte amcası Abbas’a: “Allah’tan afiyet iste amca” dediği bu üç şeydi. Yani: “kapısını kapatıp iğerde oturabileceğin evin olsun, hastalısız bedeninin olsun, yirmi dört saat kimseye muhtaç etmeyecek gıdan olsun dünya senindir”. Bu dünya bu kadardır. Daha fazlası derttir. Bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemine gösterdiği eğitim sistemidir. Hayatı algılama tarzıdır aleyhisselatu vessalam.

Değerli Kardeşlerim;

Bugünkü hayat tarzı, bize daha değerlik bir sistem öğretebilir. “Bir elbiseyi ikinci sene giyme” diyebilir. “Sen memur olduğunda da bu evde oturuyordun zaten. Emekli oldun hala aynı evde oturuyorsun ya çoluk çocuğuna rezil oldun” diyebilir. “Allah Allah, on sene önce de otobüsle gidiyordun sılayı rahime, hâlâ otobüsle gidiyorsun. Doğru dürüst araba almadın” diyebilir. “Filancanın çocuğu, filanca değerli yerde okuyor. Senin çocuğun hala hiçbir yer kazanamadı” diyebilir. Onun çocuğu kanser tedavisi görüyor, onu senin gözünden gizler. Senin çocuğun koştuğunda atla yarışacak kadar bedeni, sağlığı yerinde, onu senden gizler. Bütün bu hastalıklı bakışlar, sıradan insan için normal olabilir. Ama şu dünyaya “bir ağacın altında dinlenmenin” ötesinde bir değer vermeyen, bütün dağlar önünde altın olarak akıtılmasını isteseydi, dağların altın olup önünde akacağını bildiği halde dünyanın bir meteliğine

değer vermeyen bir Peygamber'in Ümmet'i sallallahu aleyhi ve selem, dünyalıklar üzerinden ve kısır menfaatler üzerinden değerlendirme yapamaz. Sünnet; Resûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem'in Medine'de yaşadığı hayattır. Sünnet'e bağlı olmak da onun hayat anlayışına uyarlanmış bir yaşayış içinde olmaktır.

Elbette Allah zengin olmayı hiçbir kuluna yasaklamamıştır. Üç-beş yüz bin mülkün olsun. Karun bile rakibimiz değildir zenginlikte ama nankörlük yakışmaz. Yüz evin olsun bu suç değil ama akşam kapısını kapattığın, tatlı tatlı uyuduğun evini, Allah'ın bir nimeti olarak görmeyi ihmal etme sakın. "Elhamdülillah" derken, gözünden sevinç yaşları aksın. Yeni ev aldığın için sakın kurban kesme. Böyle bir ibadet yoktur. Secdeye kapan, şükret Rabb'ine. Koçu toprağa yatıracak yerde kafanı seccadeye yatır. Sen evde otur, koçun kafası gitsin. Bunun neresi şükür?

"Rabb'ime şükrederim; henüz aşından başka doktora götürmediğim çocuklarım var. Daha ne verseydi Allah bana?" Diyen anne ve baba olmak lazım. "Yüzlerce sorun yaşamış olsak bile karı koca olarak iffetim, namusum, onurum olan bir eş bana Allah nasip etti. Onurum zedelenmedi o sayede. Rabbime şükürler olsun." Deyiver. "Belki ayağım yaralandı, baston kullanıyorum ama baston bile kullanamayacak halde olan kulları var Allah'ın. Nasıl inkâr ederim bu nimeti" de. Evet, benim mutfağımdaki her şey toplansa bir hafta bize yetmeyebilir ama Peygamber standardı yirmi dört saat çünkü dünya bu kadar zaten.

Aziz Kardeşlerim;

Günün birinde bir kahve ikram ettiğimiz insanın, arkadaşımızın, seneler sonra o kahvenin hatırını yok saymasını; nankörlük, vefasızlık olarak görüyoruz da evlerimizi, çocuklarımızı, dolaplarımızdaki gıdaları yok sayan ifadelerimizi, Allah'ın ne göreceğini niye merak etmiyoruz? Biz çocuklarımızın bize karşı babalığımızı, anneliğimizi basite alan anlayışlarını ayıplıyoruz. Onları bize nimet olarak veren Allah'a karşı: "hâlâ bana bir şey vermedi" diyen itirazlarımızın, melekler tarafından nasıl kaydedildiğini çok iyi düşünmek zorundayız.

Üç nimet evimizin hayat parolası olmalıdır. Nasıl evimizin suyu, elektriği, gazı diye bir anlayışı var bizde bu dünya da sığındığımız güvenli bir evimiz ve kalkıp yürüyebileceğimiz bedenimiz ve mutfaklarımızda bizi yirmi dört saat aç bırakmayacak stokumuz varsa "Benimdir bu dünya. Bütün dünya benimdir" dediğimiz zaman Resûlullah'ı tanıdık demektir. Umre yapıp, nafile hacca gidip bu mantığı almadan Medine'den geri gelmektenense bu hadisi Tirmizi'den okuyup, burada bu şuura sahip olup Muhammed aleyhisselamın şuuruyla yaşayan bir Müslüman olmak daha iyidir. Gitmeden Medine'ye, Muhammed aleyhisselamın mantığına sahip olursan umre sana geldi demektir. Ama git Medine'ye liberal anlayışın yükselsin: "Vay be! Arapların bile bu kadar serveti var. Biz hâlâ hangi arabalarla dolaşıyoruz" de, gel umreci baba ol. Buna melekleri inandırmak çok zor. Kimin güvenli evi varsa, yürüyebildiği vücudu, bedeni varsa, mutfağında bir gün yiyeceği varsa Peygamber'inin ondan isteği: "şükret dünya benimdir" diye. Çünkü dünyanın bundan fazlası sadece borçtur, omuzda yükür. Evet, daha fazlasını da Allah'tan isteriz, çok olsun isteriz. Çokluğu suç değil. Helal oldukça bütün dünya bir mü'minin olsun ama eldekinin şükürünü yapan bir mü'minin olsun.

Ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Velhamdülillahi Rabbil âlemin.

